

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.21.003/2017/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a...Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Bihari Krisztina ügyvéd) által képviselt **felperes neve, felperes lakcíme** szám alatti lakos **felperesnek** – ...Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Ádám Attila ügyvéd) által képviselt **alperes neve, alperes székhelye** szám alatti székhelyű **alperes** ellen szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítása és gépjármű törzskönyv kiadása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. szeptember 4. napján kelt 7.P.20.845/2017/9. számú ítéletet ellen az alperes által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **helybenhagyja.**

Kötelezi alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000,- (Harmincezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A peres felek 2007. október 10. napján kölcsönszerződést kötöttek, melynek értelmében az alperesi pénzügyintézet 2.436.000,- forint kölcsönt nyújtott a felperesi kölcsönvevő részére gépjárművásárlás finanszírozása céljából. Az egyedi blanketta kölcsönszerződésben a visszafizetési kötelezettségek körében 120 törlesztőrészletet tüntettek fel, a havi törlesztőrészletek összege 27.505,- forint, felperes által visszafizetendő összes törlesztőrészlet 3.300.600,- forint, mértékadó devizanem: CHF, a THM: 7,32%.

A felek a felperesi kölcsöntartozás visszafizetésének biztosítékeként opciós szerződést is kötöttek, melynek 2. pontja értelmében a szerződő felek opciós jogot alapítottak a kölcsönrel finanszírozott gépjárműre nézve a hitelező javára. Az opciós szerződés 4. pontja kimondta: „A hitelező a vételi jogot a jelen szerződés aláírásától számított 5 éves időtartam alatt, de legfeljebb addig az időpontig gyakorolhatja, ameddig vele szemben a kölcsönszerződésből eredő tartozását a kölcsönbevevő maradéktalanul nem teljesítette.” Az opciós szerződés 7. pontja szerint a hitelező vételi jogát abban az esetben gyakorolhatja, ha a kölcsönbevevő a megállapodás 1. pontjában hivatkozott kölcsönszerződésben megjelölt bármely esedékességi időpontban az esedékességet követő 15 napon belül akár részben, vagy egészben nem tesz eleget valamely fizetési kötelezettségének, továbbá ha a kölcsönszerződés bármely oknál fogva felmondásra kerül. A felek megállapodása alapján az egyedi kölcsönszerződés részévé vált az alperes **Üsz.** számú üzletszabályzata is, melynek IV/7. pontja értelmében amennyiben az elsődleges biztosíték opció, és az egyedi kölcsönszerződés futamideje 5 évnél hosszabb, úgy a kölcsönbevevő köteles a hitelező felszólítására – az eredeti feltételekkel egyező tartalommal – ismét vételi jogot engedni, amelynek időtartama legalább a szerződés lejártát követő 3 hónap. Az üzletszabályzat IV/9. pontja kimondja: amennyiben a felperes a szerződésből eredő valamennyi fizetési kötelezettségét teljesíti a törzskönyvet a szükséges nyilatkozatokkal együtt ki kell adnia a kölcsönadó részére. Az **Üsz.** VI/3. pontja rögzítette továbbá: amennyiben a

törzskönyv bármely oknál fogva a kölcsönvevő birtokába kerül, úgy köteles azt a kölcsönadónak továbbítani.

A felperes havi rendszerességgű kölcsöntörlesztési kötelezettségét 2017. év elején már nem teljesítette, ezért 2017. május 17-én a felperes a kölcsönszerződést felmondta, egyúttal bejelentette, hogy opciós jogát is gyakorolja. A felmondással egyidejűleg a szerződés megszűnésére tekintettel egy összegben esedékessé vált követelési összeget 2.081.766,- forintban jelölte meg. A felek között a végelszámolás még nem történt meg.

A felperes módosított keresetében kérte a bíróságot, állapítsa meg az opciós szerződés 4. és 7. pontja, valamint a szerződés részévé vált üzletszabályzat IV.7. pontja érvénytelen. Kötelezze az alperest a gépjármű törzskönyvének kiadására. Keresete indoklásában kifejtette, az irányadó 1959. évi Ptk. 374. § (2) és (4) bekezdése a vételi jogot 5 év időtartamra engedi kikötni. Az opciós szerződés 4. pontja a Ptk. 374. § (2) bekezdésében írt kogens szabály megkerülésére irányul, ezért az a Ptk. 200. § (2) bekezdésébe ütközik, semmis. Az opciós szerződés 7. pontjában rögzített rendelkezés a felek szerződésből eredő jogait a felperes hátrányára megváltoztatja, ezért az tisztességtelen kikötés. A Ptk. emellett nem ismerte a zárt végű opció fogalmát sem. Utalt a Kúria több eseti döntésében kifejtettekre, amelyek értelmében az opciós jog meghosszabbítására, mind pedig az opciós jog gyakorlására nyitva álló határidő kezdetére vonatkozó alperesi üzletszabályzatban rögzített rendelkezések semmisek. Az alperes a törzskönyv kiadását nem tagadhatja meg azon az alapon, hogy a kölcsönszerződésből folyó kötelezettségek teljes körűen nem kerültek kielégítésre, ez ugyanis nem a birtoklással kapcsolatos, hitelezőt megillető igények körébe tartozik.

Az alperes a kereset elutasítására irányuló ellenkérelmében kifejtette, a hitelbiztosítéki céllal engedett vételi jog lényege abban áll, hogy a vételi joggal terhelt vagyontárgy dologi biztosítékként szolgál. A vételi jog jogosultja abból a célból szerzi meg a dolog tulajdonjogát, hogy ezáltal egy másik jogügyletből – tipikusan a kölcsönszerződésből – származó követelését, annak nem- vagy nem teljes körű teljesítése esetén kielégítse. A vételi jog alapítására biztosítéki célból került sor és az csak annak gyakorlásával a kielégítési jog megnyílt után érvényesíthető. Az 5 évnél hosszabb futamidejű kölcsönszerződés esetében a vételi jogra vonatkozó kikötés jogszerűen megfogalmazható ún. zárt opcióként, még pedig olyan módon, hogy a jogosult adott esetben csak a szerződés azonnali hatályú felmondásától számított meghatározott időn belül élhet vételi jogával. Több eseti döntésre hivatkozott ebben a tárgykörben, utalva arra, az ÁSZF-ben alkalmazott kikötés emiatt érvényes. Felhívott más eseti döntéseket is, amelyek értelmében a törzskönyv kiadása az adós teljesítéséhez kötött és az nem a vételi joghoz kapcsolódik, nem annak biztosítására szolgál. A támadott üzletszabályzati kikötés nem ütközik jogszabályba, vételi jogát a szerződésben írt feltételek beálltakor jogszerűen gyakorolhatta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseti kérelemnek helyt adva megállapította, hogy a felek között 2007. október 10. napján létrejött opciós szerződés 4. és 7. pontja, valamint a kölcsönszerződés részét képező általános szerződési feltételek IV.7. pontja érvénytelen. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt adja ki a felperesnek a perbeli **gépjármű forgalmi rendszáma** frsz-ú gépjármű törzskönyvét. A bíróság ítéletének indoklásában vizsgálta, hogy a kölcsönszerződés biztosítékaihoz (vételi jog, valamint elidegenítési és terhelési tilalom) járulékos jelleggel kapcsolódott a törzskönyv alperesi birtokban tartásának kikötése, avagy az atipikus, más biztosítékoktól független, önálló biztosítéknak tekintendő. A bíróság a Kúria BH2017/13. számon közzétett eseti döntését tekintette irányadónak, az abban foglaltakat idézve, az ott kifejtett jogi értelmezést vette alapul, és arra a jogkövetkeztetésre jutott, hogy a kölcsönből finanszírozott gépjármű törzskönyvének alperesi

hitelező általi birtokban tartása a vételi joggyakorláshoz kapcsolódó biztosíték, ezért nem köthető kizárólagosan a főkötelelem teljes körű teljesítéséhez, nem annak biztosítására szolgál. Az ÁSZF IV/7. pontjában és az opciós szerződés 4. pontjában foglalt kikötéseket a Ptk. 374. § (2) és (3) bekezdésébe ütközőnek minősítette, mivel a kógensen meghatározott 5 éves törvényi határidőn túli időtartamra is e szerződési kikötések lehetővé kívánták tenni az alperes számára a vételi jog gyakorlás fenntartását. Jogszabályba ütközés folytán az említett szerződési pontokat érvénytelennek, ezáltal semmisnek minősítette a bíróság. Emellett az opciós szerződés 7. pontjában írtakat a felperesi fogyasztó számára egyoldalúan hátrányos, tisztességtelen kikötésnek tekintette, és azt a Ptk. 209/A. §-ára utalva nyilvánította érvénytelennek. Az érvénytelenségi okok fennálltának következményeként az opciós jog szerződéskötéstől számított 5 év elteltével történő megszűnésére tekintettel az ahhoz kapcsolódó biztosítéki kikötés már nem áll fenn, így a gépjármű törzskönyvének kiadására is kötelezte az alperest.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak részbeni megváltoztatását, és a törzskönyvkiadásra kötelezésének mellőzését, e tekintetben a kereset elutasítását. Indokolásában kiemelte, hogy az üzletszabályzat nem vitatott IV/9. pontja szerint csak abban az esetben köteles a gépjármű törzskönyvét a felperes részére kiadni, amennyiben a felperes, mint kölcsönbevevő a szerződésben foglalt valamennyi kötelezettségét teljesítette, erre azonban még nem került sor. A felperes nem teljesítette a kölcsönszerződésből eredő havi esedékességű fizetési kötelezettségeit, ezért felmondásra került a szerződés, és az egy összegben esedékessé tett elszámolási összeg tekintetében sem történt felperesi teljesítés. A törzskönyv alperesi birtokban tartása önálló szerződési biztosíték, mely továbbra is megilleti őt. Alperes hivatkozott még az üzletszabályzat VI/3. pontjára is, mely külön szabályozza azt az esetet, ha a törzskönyv bármely oknál fogva a felperes birtokába kerülne, ilyenkor ugyanis a felperes azt köteles haladéktalanul neki továbbítani. Mindezen rendelkezések együttes értelmezése alapján nem tekinthető olyan bizonytalan megítélésű szerződési feltételnek a törzskönyv birtoklás szerződésben kikötött joga, amelynek csak kiterjesztő értelmezéssel lehetne atipikus biztosítéki jelleget tulajdonítani. A szerződéskötéshez kapcsolódóan nem volt annak ésszerű oka, hogy csupán egy megszűnési módot emeljenek ki a felek, amire vonatkozóan szükségesnek tartották előírni a törzskönyvkiadást. Alperes megjegyezte, a kölcsönszerződés szabályszerű teljesítéssel történő megszűnése esetén jogszabály erejénél fogva is köteles lenne hitelezőként a törzskönyvkiadásra, éppen úgy, mint az opció törvényes 5 éves időtartamának letelte esetén. Hivatkozott a Győri Törvényszék eseti döntésére, mely az álláspontja szerinti szerződésértelmezést tartalmazza a törzskönyv birtoklás, mint önálló, atipikus szerződési biztosíték megítélését illetően.

A felperes írásban előterjesztett fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **nem alapos**.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének kizárólag a törzskönyv kiadására vonatkozó rendelkezését sérelmezte, ezért a fellebbezés korlátaira tekintettel az ítéletábra is csak ekörben vizsgálta felül az elsőfokú bíróság döntését (Pp. 253. § (3) bekezdés).

Ennek ellenére megjegyzendő, hogy az opciós szerződés keresettel érintett rendelkezéseit a Szegedi Ítéletábra által kialakított ítélkezési gyakorlat nem találja érvénytelennek. Az opciós szerződés 4. pontjának helyes értelmezése ugyanis az, hogy ez egy egyedi szerződési rendelkezés, mely 5 éves időtartamot szab meg az opciós joggyakorlásra, ez pedig összhangban áll a Ptk. 374. § (2) bekezdés rendelkezésével. Kizárólag ezen 5 éves időtartamon belül értelmezhető az, hogy legfeljebb addig az időpontig gyakorolhatja az alperes vételi jogát, ameddig vele szemben a kölcsönszerződésből eredő

tartozását a kölcsönbevevő nem teljesítette. A szerződéskötéstől számított 5 év eltelte utáni igényérvényesítés lehetőségére a helyes jogértelmezés szerint ezen szerződési feltétel megfogalmazásából önmagában nem lehet következtetni. Az opciós szerződés 7. pontját illetően ugyancsak az 5 éves törvényi időtartamon belül értendő az, hogy a vételi jogosult e jogát valamely felperesi szerződésszegés esetén gyakorolhatja, illetve ugyancsak az 5 éves időtartamon belüli felmondás esetére vonatkoztatható az opciós joggyakorlás lehetőségének biztosítása is. A **Üsz.** számú üzletszabályzat IV/7. pontja ezekkel ellentétben a Ptk. 374. § (2) bekezdés kógens törvényi rendelkezésének megkerülését célzó általános szerződési rendelkezés, mely a kialakított bírói gyakorlat szerint azonban már érvénytelen (Ptk. 200. § (2) bekezdés). Az ítéltábla a fellebbezési korlátok között bírálhatta csak el az elsőfokú ítéletet (Pp. 253. § (3) bekezdés), így az érvénytelenség megállapításával kapcsolatos, az elsőfokú ítéletben kifejtett jogi álláspont kiigazítására az opciós szerződés 4. és 7. pontjainak megítélését illetően, csak az indokolásban térhetett ki.

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezésével és jogi álláspontjával maradéktalanul egyetért, az ott kifejtett jogi indokokat osztja, különös tekintettel a hivatkozott, Kúria BH 2017/13. szám alatt közzétett eseti döntésében kialakított irányadó álláspontra. A fellebbezési hivatkozások tükrében a jogi indokolást az alábbiakkal szükséges kiegészíteni:

Az elsőfokú iratokból megállapíthatóan a peres felek a kölcsönszerződés biztosítására külön alakiságú, önálló opciós szerződést kötöttek az alperes által finanszírozott gépjárműre, mely szerződés 5. pontjában rögzítették az opciós jog gyakorlásának időpontját. A Ptk. 205/C. § alapján ezért nem az alperes által hivatkozott üzletszabályzat, hanem az opciós szerződésben szereplő feltétel vált a szerződés részévé, ennél fogva a felek által kikötött opciós jog nem tekinthető ún. zárt opciónak. A vételi jog gyakorlására az alperesnek az opciós szerződés megkötésétől (2007. október 10.) számított 5 évig volt lehetősége. Az kétségek nélkül megállapítható a peradatokból, hogy az opciós szerződés megkötésétől számított 5 év anélkül telt el, hogy az alperesi hitelező opciós jogát gyakorolta volna, e határidő elteltével pedig az opciós szerződés megszűnt (Ptk. 229. § (3) bekezdés, Ptk. 374. § (2) bekezdés, 375. § (4) bekezdés).

A 2017. április 24-i levélben bejelentett opciós joggyakorlás időpontját illetően lényeges, hogy az 5 éves határidő tehát a szerződéskötéstől számítandó, így az ekkorra már letelt. Az e határidőn túl opciós jogérvényesítésre irányuló alperesi nyilatkozat ezért joghatás kiváltására már nem volt alkalmas.

Mindezekből kiindulva kellett a bíróságnak abban a kérdésben állást foglalnia, hogy a törzskönyv birtokban tartása a vételi joghoz kapcsolódó járulékos, vagy a kölcsönszerződés egészét érintő, egyedi atipikus biztosítéknak tekinthető-e.

A Ptk. 200. § (1) bekezdésében megfogalmazott szerződési szabadság elvéből következően – ilyen tartalmú jogszabályi tiltás hiányában – nincs akadálya annak, hogy a kölcsön visszafizetésének egyfajta egyedi, atipikus biztosítékaként a felek kikössék a törzskönyv birtoklásának jogát mindaddig, amíg a kölcsönbe vevő a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségeit nem teljesíti maradéktalanul. A perbeli esetben a felek ilyen tartalmú megállapodást azonban nem kötöttek. Az opciós szerződés Ptk. 207. § (1) bekezdés szerinti helyes értelmezéséből az következik, hogy a felek a vételi jog – és nem a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettség – biztosítására kötötték ki az alperes javára az elidegenítési és terhelési tilalmat, a vételi jog tárgyát képező perbeli gépjárműre. Az **Üsz.** VI/1. pontja ezzel összhangban rendelkezik úgy, hogy a kölcsönbe vevő köteles a hatósági nyilvántartásba, a gépjármű forgalmi engedélyébe és a törzskönyvbe a hitelező javára – a felek között létrejött szerződésnek megfelelően – vételi jogot, és annak biztosítására az elidegenítési és terhelési tilalmat bejegyeztetni és, hogy a hatóság a törzskönyvet a hitelező, mint a korlátozás jogosítottja részére küldje meg.

E szerződési feltétel tette tehát lehetővé alperes számára a törzskönyv birtokba vételét. Ennek szövegezése és nyelvtani értelmezése azt támasztja alá, hogy a peres felek a törzskönyv alperes részére történő megküldésével az alperes opciós jogát kívánták biztosítani, az esetleges opciós joggyakorlás megkönnyítését szolgálta a bejegyzett terheket tartalmazó törzskönyv alperesi birtokbavétele. A törzskönyv birtoklásához való jog ezért az opciós joghoz kapcsolt, csupán járulékos jogosultság, amely e jellegére figyelemmel az opciós jog megszűnésével együtt szűnik meg.

Az Üsz. IV/9. pontja az opciós szerződés 4. pontjával együttesen értelmezve csupán annyit jelent, hogy ha a kölcsönbe vevő még az opciós szerződés 5 éves időbeli hatálya alatt teljesíti a fizetési kötelezettségeit, a hitelező (alperes) köteles kiadni a törzskönyvet és a korlátozó rendelkezések törléséhez szükséges jognyilatkozatot. Ez azonban nem jelenti egyúttal azt is, hogy az alperesi hitelező akkor is jogosult lenne magánál tartani a törzskönyvet, vagy megtagadni az elidegenítési és terhelési tilalom törléséhez szükséges nyilatkozatot, ha e jogosultságok alapjául szolgáló opciós joga már megszűnt.

A Ptk. 207. § (1) és (2) bekezdése szerint a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. Ha pedig az általános szerződési feltétel, illetve fogyasztói szerződés tartalma e szabály alkalmazásával nem állapítható meg egyértelműen, a feltétel meghatározójával szerződő fél, jelen esetben a felperesi fogyasztó számára kedvezőbb értelmezést kell elfogadni. A jogalkotó a Ptk. fenti rendelkezésével a pontatlan vagy bizonytalan általános szerződési szabály értelmezési kockázatát arra a félre terhelte, aki annak megfogalmazásáért felelős. Ebből következően, ha az alperesnek a IV/9. pontban írt szerződési kikötéssel az volt a célja, hogy a kölcsön visszafizetésének atipikus biztosítékként mindaddig magánál tarthassa a kölcsönből finanszírozott gépjármű törzskönyvét, amíg az adós valamennyi fizetési kötelezettségének nem tesz eleget, ezt a szándékát egyértelműen félreérthetetlenül így kellett volna megfogalmaznia az üzletszabályzatban, illetve a blanketta opciós szerződésben. Az érintett kikötéseknek azonban – azok tényleges megszövegezését tekintve – csak kiterjesztő értelmezéssel tulajdonítható, az alperes által hivatkozottak szerinti tartalom, a kiterjesztő értelmezést viszont a Ptk. 207. § (4) bekezdése kifejezetten tiltja. Mindezt figyelembe véve az Üsz. IV/9. pontja – felperesi fogyasztóra nézve kedvezőbb, szűkítő értelmezése az, hogy – e szerződési kikötés csupán azon esetek egyikét szabályozza, amikor a hitelező nem tagadhatja meg a törzskönyv kiadását. Más szóval: nem vonható le az érintett kikötés megfogalmazásából az a kiterjesztő következtetés, hogy a kölcsönadó akkor is jogosult lenne azt magánál tartani, ha e jogosultság alapjául szolgáló opciós joga már megszűnt (Kúria Gfv.VII.30.049/2016., BH2017/13., BH2017/63., BH2017/95. számú eseti döntései).

Az elsőfokú bíróság helyes döntése szerint a törzskönyv az opciós jog kikényszerítése érdekében került az alperes birtokába, az opciós jog megszűnésére tekintettel a törzskönyv birtokban tartásának joga is megszűnt, ezért azt az alperes köteles a felperesnek kiadni. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy az alperes a felperessel kötött kölcsönszerződést a felperes fizetési késedelme miatt időközben felmondta, mert a szerződéskötéstől számított 5 év időközbeni eltelte miatt opciós joga megszűnt, e biztosítékkal már nem élhet.

Az alperes jelen perben is érintett üzletszabályzatával kapcsolatban a Kúria korábban már több eseti döntést hozott, melyek egyezően, a vételi joghoz, valamint az elidegenítési és terhelési tilalomhoz kapcsolódó járulékos biztosítéknak minősítették a törzskönyv visszatartási jogot. A fellebbezési hivatkozással ellentétben a Kúria egyik döntésében sem minősítette úgy az alperesi üzletszabályzatot, hogy a régi Ptk. 205. § (1) bekezdés szerinti, konszenzuson alapuló megállapodás létrejött volna egy atipikus biztosítékkadásra vonatkozóan. Ezt az álláspontját a Kúria már a Pfv.VI.20.558/2016/5. számú ítéletében kifejtette, utalva még a Pfv.I.21.202/2015/4., valamint

Gfv.VII.30.031/2016/7. szám alatti még korábbi ítéletekre is. Az alperes fellebbezési hivatkozása nem helytálló tehát, a Kúria precedens értékű eseti döntéseivel szembemenő, egyedi üzletszabályzat-értelmezésre az ítélőtábla nem látott lehetőséget. A BH2017/13. szám alatt legutóbb közzétett legutóbbi eseti döntés tehát nem egyedi, hanem a Kúria több döntésében már korábban is megjelent következetes, jogi álláspontot tartalmaz, így az továbbra is az irányadó bírói jogértelmezést tükrözi az alperes jelen perben vizsgált üzletszabályzata és a blanketta opciós szerződés visszatérően vitatott érvényességű, és értelmezésű pontjai tekintetében.

A fellebbezés kapcsán megjegyzi még az ítélőtábla, hogy az alperes által saját álláspontjának alátámasztására hivatkozott eseti döntések a Pp. 4. § (1) bekezdésre tekintettel nem kötik a másodfokú bíróságot. Az alapelvi szintű eljárási szabály a polgári ügyben eljáró bíróság mérlegelési szabadságát biztosítja. A bíróság nincs kötve más személyek közt folyamatban volt perben megállapított tényálláshoz, és döntéshez, még akkor sem, ha a döntés azonos tényálláson alapul (Legfelsőbb Bíróság (Kúria) BH 2008/19 számon közzétett eseti döntés). A Szegedi Ítélőtábla az egyező tárgyú perekben már korábban kialakított jogi álláspontját fenntartva, jelen perben is osztotta a felperes által sérelmezett, alperes által általános szerződési feltételként több szerződés megkötéséhez is alkalmazott szerződési kikötés tisztességtelenség, és annak jogszabályba ütközés miatti érvénytelenségével kapcsolatos jogi álláspontot (Ptk. 209. § (1), (2) bekezdés, 209/A. § (2) bekezdés, Ptk. 374. § (2) bekezdés, 375. § (4) bekezdés), és ennek további jogkövetkezményeként a törzskönyvkiadás elrendelését.

A kifejtett indokolásbeli kiegészítések mellett az ítélőtábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésre történt hivatkozással helybenhagyta.

Az alaptalanul fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró és írásban fellebbezési ellenkérelmet előterjesztő felperes másodfokú eljárási költségeinek megtérítésére. Az ügyvédi munkadíj összegét az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései alapján állapította meg.

Szeged, 2018. március 1.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.	Dobler László s.k.	Béri András s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró